

Під червоним прапором здійснювалися найбільші злочини людства, перед якими блідне навіть політика німецьких нацистів. Ніхто сьогодні не в змозі точно підрахувати скільки мільйонів людей розстріляли, замучили, заморили голодом комуністи, символом яких був і є червоний прапор.

Духовними наставниками червонопрапорної навали були більшовики з партії Леніна-Сталіна і їх багатющий досвід перейняли фашисти, маоїсти, червоні кхмери в Камбоджі, комуністи у В'єтнамі, кубинські марксисты Фіделя Кастро. Ще раніше, більшовики провели репетицію в Іспанії, але вона закінчилася для них невдачею. Перед злочинами більшовиків та їх послідовників, никнуть злочини татаро-монголів, Тимура та турків-османів.

Німецькі нацисти, теж червонопрапорні, мали чудових вчителів із винищення безневинних людей і цю науку вони успішно втілювали у життя більше ніж 10 років. Мао та Пол Пот були не менш старанними учнями у вбивствах людей.

І сьогодні червонопрапорні носії тоталітарної ідеї, яка є втіленням своєрідного комуно-імперіалізму, стараються відродити імперію зла, що вже канула у Лету.

На жаль, на Україні є ще чимало людей, які є зараженими червоною бацилою і які стараються звести знову цю ідеологію в абсолют світогляду народу України. Але це тільки зверху.

Насправді нинішні комуністи давно відійшли від ідеї «хе-бе» і куфайки» та пересіли із «Запорожців» у «Мерседеси», а тихий шелест «зелені» заколисує їх псевдоленінську душу. Всі ці носії викривленого марксизму протиставляються незалежній Україні. Але, щоб позбутися аберативного світогляду, варто лише переглянути підручники історії 10 чи 11 класів, правда не Табачниківської автентичності. Апологети червоного прапора лютують і тому, що з часом прийдеється позбутися теплих місць у ВР, органах місцевого управління.

У даній статті ми не будемо торкатися найвідоміших злочинів комуністів на Україні, як-от: три штучні голодомори, що забрали життя чи не половини населення України. Всім відомо про розстріляне Відродження, про дії радянського командування в 1941-1943 рр., що коштувало життя кількох мільйонів радянських солдатів та офіцерів.

Ми сьогодні зупинимося на менш знаних, однак знакових антилюдських вчинках більшовизму, які чинилися під червоним прапором, і які замовчувалися на протязі всього періоду існування Радянської імперії, як і замовчуються сьогодні в Росії, однак ці акції творять завальну картину того, що чинила політична сила, прапором якої є червоне

знамено. Усій Україні, а не тільки Галичині слід розуміти, що таке Червоний прапор для цієї землі, для цього народу, та й не тільки для цього.

Наприклад, чи усім відомий засудив сталінський злочин щодо загиблих жителів блокадного Ленінграду? Адже відомо, що в цьому місті від голоду загинуло набагато більше жителів, ніж від німецьких снарядів та бомб. В радянського керівництва були всі можливості вивезти, вивести з міста дідів, жінок та дітей ще до початку його оточення і тоді б не треба було б «дороги життя» по Ладозькому озері, не було б сотень тисяч могил на Піскарйовському кладовищі. Тільки за цей злочин «батько всіх народів» мав би понести покарання.

Але повернімося до часів революційних, коли більшовицька карна система почала набирати нестримних обертів на Україні. Вже після першого вступу комуністів на Україну, повсюдно почалися розстріли безневинних людей. Кілька тисяч киян було розстріляно червоними бандами підполковника Муравйова, що перебіг на службу до більшовиків. Після бою під Крутами, п'яні матроси по-звірячому знущалися над полоненими і мертвими студентами. Комуністи і близькі їм по духу суб'єкти, по-нині роблять вигляд, що про ці злочини нічого не знають. Тоді ж «прославився» і син відомого українського письменника Михайла Коцюбинського – Юрій, що був зятем відомої революціонерки і українофобки Євгенії Бош. І зять, і теща винні у вбивстві тисяч українців, зрештою і не тільки українців.

Полум'яним більшовиком був і зять Коцюбинського – Віталій Примаков. Очевидно, на виховання дітей вплинула дружба письменника з М.Горьким, який не терпів української мови і його лозунг: «якщо ворог не здається – його знищують» говорить сам по собі. До речі, смерть Буревісника є теж загадковою.

Всі ці червоні командири винні в багатьох злочинах, хоч ще по-сьогодні у Києві існують вулиці їх імен. Ще один доблесний командир – комкор Йона Якір – командуючий збройними силами України і Криму наказував масово розстрілювати донських козаків, петлюрівців і простих українських селян. Пізніше, за доносом ще одного комкора Фельдмана був розстріляний у 1937 р. у сумнозвісній Луб'янці. Така ж доля чекала і червонопрапорних героїв Ю.Коцюбинського та його швагра В.Примакова. Забагато знали і такі червоні командири як Щорс, Боженко, Котовський та інші, а тому загадково пішли із життя. Г.Котовський, колишній експропріатор банків і крамниць з легкістю підписав вирок 359 українцям під Базаром і нині на честь цього злочинця існує м.Котовськ.

Ми уже писали про жахливі злочини, що вчинили більшовики під червоним прапором у Криму, де у 1920 р. «фурія червоного терору» і заодно соратниця Леніна – Роза Землячка та її червоний побратим Бела Кун (Коган), який набув досвіду в Угорщині, масово розстрілюючи селян і ремісників, втік у Росію, де вони знищили понад 100 тисяч російських офіцерів і солдатів, у тому числі – жінок та дітей, а серед них було чимало українців.

Чи може не більшовики у 1919 р. з кораблів Дніпровської флотилії обстрілювали

хімічними снарядами м. Черкаси. Мовчать комуністичні «історики» про цей злочин і сьогодні.

Харківські історики В.Петровський, Л.Радченко та В.Семененко у своїй монографії «Історія України. Неупереджений погляд» Видавничий дім «Школа» 2008, ст. 332-333 писали: «Однак під натиском білих Червона Армія 24 червня (1919 р.) залишила Харків. 30 серпня війська Денікіна увійшли в Київ. Відступаючи більшовики знову вивозили матеріальні цінності, сировину, рухомий склад залізниць, група К.Баумана забрала з Києва золотий запас України. Вживалося заходів щодо примусової евакуації до Росії лікарів, інженерів та інших висококваліфікованих фахівців..., пізніше частини 1-ї кінної армії так жорстоко позбиткувалися з українського населення, як не дозволяв собі ніхто до цього. Справа дійшла до того, що 11 жовтня на станції Знам'янка більшовикам довелося влаштувати польовий трибунал, який виніс смертні вироки понад 200 бійцям та командирам... вступаючи на цьому трибуналі командувач кінною армією С.Будьонний заявив, що «когда проходили эту идиотскую Украину» бійців погоно доглядали в шпиталях, вони скаржились на холодне ставлення населення, антисемітизм».

Освітній рівень і воєнно-політичну діяльність більшовицьких вождів, що діяли на Україні – Будьонного, Ворошилова, Троцького, Якіра Антонова-Овсієнка, Котовського і Ко – описувати не будемо. Всі вони, як співається у більшовицькій пісні-агітці «шли под красным знаменем» і творили жахливі злочини над українським народом. Зазначимо, не в Галичині, а в центрі та на сході України. До Галичини ще черга дійде.

Донедавна ніхто не знав про те, що у вересні 1920 р. ескадрон червоних курсантів Єлисаветградської кавалерійської школи порубав біля 70 хліборобів, що виступили проти свавілля продзагонів у с.Соснівка Олександрійського району.

Як пише В.Суворов, Тухачевський та Якір використовували проти українських селян на півдні України китайців, а Йона Якір платив їм за кожного вбитого вояка чи селянина. Тухачевський по селах розстрілював закладників по 60-100 чоловік і в тому числі за нерозчищені від снігу залізниці. Перед розстрілом, як пише В.Суворов, «герой» громадянської війни Якір написав листа Сталіну, пишучи: «Я помру зі словами любові до Вас». Сталін поставив на цьому посланні резолюцію: «Підлота і проститутка». Під ним підписалися члени політбюро».

Недалеко за мораллю втекли від вищезгаданих «героїв» і інші червонопрапорні фігури. Всі вони таємниче загинули, прибрані всесильною ЧК.

Ще одним з таких убивць був знаменитий в радянські часи М.Фрунзе, що залив селянською кров'ю Велику Україну. Як пише В.Семененко у своїй монографії «Історія України. Прихована правда.» (вид.во «Школа».2009 р. с.269) пише: «За ліквідацію російської армії П.Врангеля ВУЦВК нагородив його (Фрунзе) орденом Червоного прапора, шаблею з профілем Маркса й написом «Народний герой». Потім з конфіскованих запасів вручили ще й срібний чайний сервіз, а в квітні 1922 р. він одержав золоту зброю з рук М.Калініна. Характерно, що нагороду наприкінці 1920 р. йому вручали фактично таємно: через особливий характер цієї діяльності проводити нагородження в

звичайному порядку було не зовсім зручно. Про який особливий характер діяльності йшлося? Про розстріли десятків тисяч колишніх білогвардійців, які не побажали покинути батьківщину і здалися до полону. Адже вбивство 25 чи 70 тисяч людей у Криму – на совісті не лише статевої психопатки Рози Землячки та схибленого на розстрілах Бела Куна, але й М.Фрунзе! Задарма орденів не давали». Таким самим був і відомий комуніст, С.Орджонікідзе, який виконував вказівку Леніна щодо хлібозаготівель на Україні.

Можна лише собі уявити, що творили із звичайними українцями малорангові чекісти, чонівці, комсомольці, комбідівці! Їхню діяльність відчуваємо і по-нині.

Це лише поодинокі приклади антилюдської, антигуманної діяльності більшовиків у перше десятиліття радянської влади. Далі буде геноцид українського селянства та інтелігенції, бузувірські накази в роки радянсько-німецької війни і тотальне знищення та депортація галичан. Червоний прапор був щедро скупаний в безневинній українській крові.

Ігор Федик, член Національної спілки краєзнавців України